

အောင်မြင်
စာပေ

မြပုလဲခင်

လရောင်အောက်က လိပ်ဖြာငယ်

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

တလိမ့်လိမ့်ပြေးနေသော မိုးသားမည်းမည်းတို့ နှင့် အပြိုင် ‘မာန်’ ဆိုင်ကယ်ကို အပြင်းနှင်း လိုက်သည်။ ။

ဒီမိုးကို လွတ်အောင် ရုန်းနိုင်မှ တန်ကာကြမည်။

မရုန်းနိုင်ပါက ကြွက်စုတ်ကလေး ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ။

တုတ်ကွေးတွေကလည်း အဖြစ်များ ပါဘိ။

မာန်အနေနှင့် တုတ်ကွေးအဖျားကို မပြောနှင့် အာဂန္တူ အဖျားရိုးရိုးကိုအောင် လက်မခံနိုင်ပါ။

ဖျား၍ ... အိပ်ရာထဲ နေရမည်ကို အင်မတန်ကြောက်သည်။ ။

အထူးသဖြင့် ... မာန်၏ အိမ်မကပ်ချင်သောရောဂါနှင့် အဖျားရောဂါ နှင့် ကမ္ဘာ့ရန်သူကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ... မာန်သည် ဆိုင်ကယ်ကို စက်ကုန်နှင်ကာ အိမ်ရောက်ပြေးသည်။ ။

"ဦး ..."

ခရာတွတ်သံနှင့်အတူ ယာဉ်ထိန်းရဲ၏ တားဆီးခြင်းကို မာန် ခံလိုက်ရပြီ။

မိုးကိုကြောက်၍ ရှောင်ကာမှ ယာဉ်ထိန်းရဲနှင့် တွေ့နေလေပြီ။ မရပ်ဘဲ ရှောင်ပြေးရန် စိတ်ကူး လိုက်ပြီးမှ ဖခင်မျက်နှာကို ပြေးမြင်လိုက်သည်။ ။

တိုင်းတရားသူကြီးဖြစ်သော ဖခင်နှင့်
သူထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရမည့်အဖြစ်မျိုး သူမလိုလားပါ။

မာန် ရပ်လိုက်သည် ။ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည် ။ သိမ်းသွားသည် ။

သွားပေဦးတော့ ... မနက်ဖြန် လိုင်စင်သွားရွေးရတော့မည်။ အချိန်ကုန်ပေတော့မည်။ မာန် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ။

"သွားလို့ ရပြီလား"

"ရပြီ"

မာန် ဆုင်ကယ်မောင်းထွက်ခဲ့သည် ။ မကြာလိုက်။ မာန်ကြောက်လန့်နေသော မိုးစက် မိုးပေါက်တို့ သည် မာန်အပေါ် ရန်ငြိုးဖြင့် ဝုန်းဒိုင်းကြွကာ ခုန်ဆင်းချလာသည်။ ။

"တောက်... ဒီမိုး"

ဆိုင်ကယ်၏ အရှိန် မိုးစက်မိုးပေါက်အရှိန်က မာန်၏ အသားများကို စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်စေ သည် ။

ဒီနှစ်က မိုးအကျစောသည် ။ ကဆုန်လပြည့်နေ့ မတိုင်ခင်ကတည်းက ရွာလိုက်သည့်မိုး။ သင်္ကြန်ရက်တွေကိုတောင် မိုးက တစ်ဝက်ပိုင်စိုး

သဖြင့် ပြည့်ပြည့်ဝဝ မပျော်လိုက်ရ။

ခုလည်း လုပ်ပြန်ပြီ။ နိုက်ကလပ်တက်စရာရှိသဖြင့် အိမ်ပြန်ပြေး
ကာလမှ မိုးနှင့် နပန်းလုံး နေရသေးသည် ။

မိုးနှင့်မာန် လုံးထွေးရင်း အိမ်သို့ရောက်လာသည် ။

ခြံတံခါးကိုဖွင့် ... ပြန်ပိတ်ပြီး အိမ်ဆီသို့ မောင်းခဲ့သည် ။ ဆင်ဝင်
အောက်၌ ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ထားလိုက်သည် ။ ဂိုဒေါင်ထဲ သွင်းမနေချင်
တော့။

လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သည် ။ သိပ်မကြာလိုက် သစ်
သားတံခါး ပွင့်လာသည် ။

သစ်သားတံခါး ပွင့်သွားပြီး မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့
အားသင့်သွားသည် ။

ကမူးရှူးထိုးနှင့် မောင်းလာသောသူပဲ အိမ်မှားဝင်လာသလား ...။

မဖြစ်နိုင် ... ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုတော့ မျက်စိမှ ဝတ်ပြီး မောင်းဝင်တာ
တောင် မမှားနိုင်ပါ။

မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် မာန်ငေးမိလျက်သား ဖြစ်သွားရသည် ။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ... ဘုံကြိုးပြတ်ကျလာသော အလှနတ်သ
မီးတစ်ပါး သူ့အိမ်ထဲ ရောက်ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည် ။

အခန်း (၂)

နေ့တမန် စိတ်ထဲ ကျိတ်ပြုံးမိသည်။ ။

ဤကလေးနှယ် ကြွက်စုတ်ကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်အောင်များ
မိုးအမိခံ လည်ပတ်ရ တယ်လို့ ...။

အန်တီပြောတုန်းက မယုံကြည်ချင် ...။ အငယ်ဖြစ်၍ နွဲ့ဆိုးဆိုးတာ
ပါလို့ ...။

ယခုတော့ တစ်နေ့လုံး အိမ်လုံးဝမကပ်သော ဤကလေး ... ပြန်လာ
တော့လည်း ကြွက်စုတ် ...

သံပန်းတံခါးသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ ထက် အပြင်မှာ ပို၍ ကိုယ့်ထက်အကောင်ကြီးသည်
အသားဖြူသည်။ ။ မိုးစက် များ ၏ ရိုက်နှက်မှုကြောင့် အနီရောင်ပြေးနေ
သည်။ ။

ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မိမိအား ငေးကြည့်နေ
သော ဤကလေးကို စိတ်ထဲ အလိုလို ချစ်ခင်သွားသည်။ ။ မောင်တစ်
ယောက် ကောက်ရလိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

သို့သော် လက်ရှိအနေအထားအရ ... မိမိ၏ မောင်တစ်ယောက်
ကောက်ရခြင်းဟု မဆိုနိုင်။ သူ့အတွက်သာလျှင် ... အစ်မတစ်ယောက်

ကောက်ရခြင်းဆိုလျှင် ပို၍ မှန်နိုင်သည်။ ။

မိမိအား စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေသော ဤကလေးသည် သံပန်း တံခါးပွင့်သွားသည့်တိုင်အောင် အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် မေ့လျော့နေပုံရသည်။ ။

နွေတမန် ရယ်ချင်သွားသည်။ ။

သို့သော် ... မပြုံးမရယ်မိစေရန် သတိထားလိုက်ပြီး ...

"ဝင်လေ ... မာန်"

ထိုအခါမှ သူသည် အသက်ဝင်လာသည့်အလား လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရင်း ...

"ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ"

"တို့ က .. လူပေါ့"

"လူမှန်းတော့ သိတာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုလုပ်"

မာန်သည် တကယ့်ကို အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးတစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေသေးသည်။ ။

"အိမ်ထဲ ရေတွေစိုကုန်မယ်၊ ပြီးတော့ ... အအေးမိမယ် ကလေး၊ အမြန်ဆုံး အဝတ်အစားလဲ ပြီးမှ ထမင်းစားခန်းကို လာခဲ့နော် အန်က ယ်နဲ့ အန်တီ ထမင်းစားနေတယ်"

နွေတမန်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် တံခါးများကို ပိတ်လိုက်သည်။ ။

မာန်က သူ့အားတစ်ချက်ကြည့်ပြီး အပြေးအလွှားပင် ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ကျော်ကာ အပေါ်ထပ် သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။ ။

နွေတမန်က ခေါင်းကိုခါယမ်းပြီး ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ပြန်ဝင်ခဲ့

သည်။

"လမ်းဗိုလ် ပြန် လာပြီ မဟုတ်လား"

"စိုရွဲလာရော မဟုတ်လား"

အန်တီတို့ လင်မယားနှစ်ဦးက ပြိုင်တူအသံထွက်လာသည်။ ။ နွေတမန်က ပြုံးကာ ...

"ဟုတ်ကဲ့ မာန်ပြန်လာပါပြီ၊ မိုးလဲ မိလာပါတယ်"

"ဒီကလေးက မလွယ်ဘူး ... တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဒီနေ့ ပြန်လာတာ အစောဆုံးပဲ ပြန်လာတာ၊ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ဦးမှာ .. ပြန်ထွက်ဦးမလား မသိဘူး ..."

"နွေ ... ထိုင်သမီး .. စားတော့"

"ကလေးကို စောင့်လိုက်ဦးမယ် အန်တီမေ"

"စောင့်မနေနဲ့ သမီး ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒကာ .. စားချင်မှ စားမှာ"

"

နွေတမန် ဘာမှ မပြောတော့၊ တကယ်ဆို ... မာန်အကြောင်းကို သူအားလုံးသိပြီးသားဖြစ် သည်။ ။ အန်တီက တစ်လမ်းလုံး သူတို့ မိသားစုအကြောင်းကို ပြောပြပြီးသားဖြစ်သည်။ ။

မာန် အိမ်မကပ်ပုံအကြောင်းက အပ်ကြောင်းထပ်နေခြင်းကြောင့် သူကောင်းကောင်း မှတ်မိ နေပြီ။

"ဟတ်ချိုး ... ဟတ်ချိုး ..."

နာချေသံနှင့်အတူ မာန်ဆင်းလာသည်။ ။ နွေတမန်က မာန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

"အဲတော် ... ဒီကလေးနွယ်၊ ခေါင်းလဲစင်အောင် မသုတ်ခဲ့ဘူး အအေးမိတော့မှာပဲ"

မာန်က အနီးအနား ကုလားထိုင်တွင် ... ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"ထမင်းစားမှာ လား သားငယ်"

"မစားတော့ဘူး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မွေးနေ့ပါတီပွဲရှိတယ် ... ဆီဒိုးနားမှာ သွားစားမလို့၊ သိချင်တာရှိလို့ .."

အန်ကယ်လ်က မာန့်ကို သိပ်ကြည့်ရုံပုံမပေါ်သဖြင့် ... စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ စားနေ သည်။

ဘွားဘွားက ...

"မြေးငယ်ရယ် ခေါင်းအလျင်သုတ်ပါဦးလား"

"ရပါတယ်၊ ပြီး ... ဟဲဒ်ဒရိုင်ယာနဲ့ မှုတ်လိုက်မယ် ပြောပါဦး"

မာန်က သူ့အား မေးဆတ်ကာ မေးလိုက်သည်။

မာန့်ဟန်ကိုကြည့်ကာ သူ့အသည်းယားသွားသည်။

ခေါင်းခေါက်ချင်စရာပင် ကောင်းနေသည်။

ဘယ်လိုကောင်လေးမျိုးလဲ ...

"လူကြီးကို မရိုမသေနဲ့ သားငယ်၊ သူက အခြားသူ မဟုတ်ဘူး ၊ မေမေတို့ မိသားစုဝင် ဖြစ်တော့မယ့်သူပဲ"

"မိသားစုဝင်"

"မေကလဲကွာ သားမရီးလောင်းလို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးတဲ့ ကိစ္စကွာ ...

မာန်က သူ့အား တအံ့တသြကြည့်ကာ ...

"မရီးလောင်း"

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မရီးလောင်းဆိုတာရော သိရဲ့ လားကွ၊ မင်းအစ်ကိုနဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ့်သူကို ပြောတာ၊ မင်းအတွက် နွေတမန်ဟာ အစ်မပဲ ... ရိုရိုသေသေ ပြောရမယ်၊ မင်းအစ်ကိုနဲ့ ရွယ်တူဆိုသော မင်းထက်လေးနှစ်ကျော်ကြီးတယ် ... မမလို့ ပဲခေါ်"

အန်ကယ်လ်က စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ဖြေလိုက်သည်။ ။

နွေတမန် ရှက်သွားသည်။ ။

မာန်က ရုတ်တရက် ထကာ ...

"ဪ... ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ကျွန်တော် သွားမယ် ဘွားဘွား၊ ဖေဖေ မေမေ ကျွန်တော် နောက်ကျ မယ်နော်"

"ဟဲ့ ... ခေါင်းသုတ်သွားဦး မြေးငယ်"

နွေတမန်မှာ ရှက်စိတ်ဖြင့် ထူပူနေရာမှ မာန်အားလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

မာန်သည် နောက်ကြောင်းလှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားလေသည်။ ။

နွေတမန်က တံခါးလိုက်ပိတ်ပေးရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထလိုက်သည်။ ။

"သမီး ဘယ်လဲ"

"တံခါးလိုက်ပိတ်ပေးမလို့ "

"နေနေ သမီး အမာ လိုက်ပိတ်လိုက်"

နွေတမန် မထဖြစ်တော့။

"သူ့ သည်းညည်းပဲ သမီးခံရလိမ့်မယ်"

"ရပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်မက ပထွေးရဲ့ သမီးတွေရဲ့ ဒဏ်ကိုတောင် ခံနိုင်ခဲ့သေးတာပဲ၊ မာန်ရဲ့ ဒဏ်ကိုလည်း သမီးခံနိုင်မှာ ပါ"

"မြေးငယ်က အိမ်သားတွေကို ဘယ်မှာ ဒုက္ခပေးနေလို့ လဲ၊ အပြင်ထွက်လည်ပတ်တာ တစ်ခု ကလွဲရင် မဆိုးပါဘူးအေရယ်"

မြေးကိုဖျက်တာ အဘွားဟု နွေတမန် နားလည် လိုက်လေပြီ။

ဒီနေ့မှ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်လာသော သူ့အတွက်တော့ အိမ်သားတွေ တစ်ဦးချင်း၏ အကြောင်းတွေကိုတော့ ဂဃနဏ သိနိုင်ဦးမည် မဟုတ်သေးပါချေ။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ သိအောင်တော့ ကြိုးစားသင့်သည် ။

အထူးသဖြင့် မကြာမီ ပြန်ရောက်လာတော့မည် မိမိ၏ ခင်ပွန်းလောင်း 'ရန်' အကြောင်းက ထိပ်ဆုံးက ...

နွေတမန် သက်ပြင်းသူခိုးလေး ချလိုက်မိလေသည် ။

အခန်း (၃)

"ရန်က သိပ်စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေတတ်တယ်၊ ရန်က အေးသလောက် မာန်ကတော့ သွက်သလားမမေးနဲ့ ၊ သူငြိမ်သက်နေတဲ့ အချိန်ဆိုတာ အိပ်ချိန်တောင် တွေ့ရခဲတယ်၊ အိပ်ချိန်ဆိုရင်လည်း နှစ်ယောက်အိပ်ခတ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ နာရီ လက်တံ လှည့်ပတ်နေသလား ထင်ရတယ်၊ အဲဒီလောက် အငြိမ်မနေတဲ့ ကောင်မျိုး ..."

ဘွားအေက မြေးများ အကြောင်းပြောရလျှင် မမောနိုင် မပမ်းနိုင်။

"ရန်က အရွယ်လောက်လာ ဘွဲ့တစ်ခုရပြီး အမေရိကားမှာ အ လုပ်သွားလုပ်တဲ့ အထိ ချစ်သူ မရှိသေးတော့ ဘွားဘွားတို့ က ပူရတယ်လေ သမီး ... ပညာတတ်၊ ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါတဲ့ ရန် လို ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်မျိုးကို စပ်ဟပ်ကြတဲ့ သမီးရှင်တွေက နည်းသလား"

နွေတမန်ရင်ထဲ မျက်တက်တက်လေး ဖြစ်သွားသည် ။
မိန်းမသားများ ဘက်က စပ်ရလောက် အောင် ရန်သည် တကယ့်ကို အဖိုးတန် ယောက်ျားလား။ ယောက်ျားတစ်ဦး၏ အချင်းကား ဥစ္စာ တည်းလား။ မိန်းမသား၏ အချင်းကား အဆင်းတဲ့ ဘွားဘွား စကားများကို ဆက်လက်ကြားရလေ သူ ရင်နာရလေဖြစ်သည် ။

မိမိသည် သားရှင်များ ၏ မျက်စိကျလောက်အောင် ရုပ်အဆင်း ရှုပ်

ကာ ရှိခြင်းကို ဂုဏ်ယူရ မှာ လား။

"ရန်အတွက်တော့ ဘွားဘွား စိတ်အေးရပြီ၊ မာန်အတွက်ပဲ .. ရည်းစားကလည်း များ လိုက် တာ သောက်သောက်လဲ၊ ရည်းစားထားတာကို များ ထမင်းစား ရေသောက်အလုပ်လို လွယ်လွယ် ကူကူပဲ၊ သင်းအတွက် ရင်လေးပါတယ်၊ လည်လွန်းတဲ့ ဘီး ချေးသင့်တတ်တော့ သင်းအတွက်လည်း ရတက်မအေးရဘူး"

ယောက်ျားလေးရှင်များ ၏ အရွေးအချယ်ခံ ဖြစ်သွားရခြင်းအတွက် နွေတမန် တစ်မဲ့စိမ့်တွေး မိတော့ ရင်ထဲ မကျေမနပ် ခံစားရသည် ။

ပျော့ညံ့လွန်းသော မိမိစိတ်ကိုက သေကာနီး မိခင်၏ မှာ တမ်းကို မငြင်းဆန်ရက်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ကာ ကတိပေးခဲ့ခြင်းကိုကပဲ အမှားလား။

မိခင်အသေဖြောင့်စေရေးအတွက် ရန်နှင့် လက်ထပ်ပါမည်ဟူသော ကတိပေးခဲ့ခြင်းက မိမိ မှားသလား။

မိမိဆန္ဒအလိုမဟုတ်ခြင်း အတွက်တော့ မပျော်ပိုက်နိုင်။

သမားရိုးကျ အနေအထားမျိုးအရ ဆိုလျှင်တော့ အိမ်ထောင်သားမွေးကိစ္စသည် လူသား မျိုးဆက်သစ်အတွက်တော့ လုပ်သင့်တော့ အလုပ်တစ်ခုဟု ..။

သို့သော် .. နွေတမန်က အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်ဝင်စား ကိုယ့်ကြံ့မ္မာကို ကိုယ်ဖန်တီးချင် သည် ။

ပေးလာသော ဘဝဇာတ်ကြောင်းက မလှပ။ ဖြစ်ချင်ရာ မဖြစ်ရသော ဘဝမျိုး ...

"ကိုင်း ... ဘွားဘွား ပုတီးစိတ်ရင်းနဲ့ ခဏမှိုန်းလိုက်ဦးမယ်၊ မာန်နိုးလာရင်သာ သူစားချင် တာလေး ပြင်ကျွေးလိုက်ပါ သမီးရယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွား"

ဤအိမ်သားများ ထဲ၌ စကားအပြောဆုံးမှာ ဘွားဘွားနှင့် မာန်သာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

ရန်နှင့် မာန်တို့ ၏ ဖခင် ဦးကျော်ဝေနှင့် မိခင် ဒေါ်လှမျိုးနွယ်မှာ စကားနည်းကြသည်။ ။

ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်သဖြင့် မနက်ရှစ်နာရီခွဲဆိုလျှင် အိမ်မှ ကားတစ်စီးဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက် စလုံး ပြိုင်တူထွက်သွားကြသည်။ ။

ဘွားဘွား ဒေါ်သဉ္ဇာမျိုးသာလျှင် အိမ်၏ အလုပ်သမားများ နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

နံနက်စာစားသောက် လမ်းလေးဘာလေးလျှောက်ပြီးလျှင် ဘွားဘွား ဒေါ်သဉ္ဇာမျိုးသည် တရားတမော အိပ်တတ်သေးသည်။ ။ မနက်ကို စောစောထတတ်သဖြင့် ကိုးနာရီလောက်ကို တကြော့ ပြန်မှီန်းသည်။ ။

ဆယ်နာရီခွဲလောက်ကို ပြန်ထပြီး ရေနွေးဖြင့် ရေချိုးပြီးလျှင် ထမင်းစားသည်။ ။ နေ့လယ် နေ့ခင်း ခဏတဖြုတ်နေပြီး တရားမှီန်းပြန်သည်။ ။

လေးနာရီခွဲလောက်ဆိုလျှင် ခြံထဲလမ်းလျှောက်ရင်း ပန်းပင်လေးများကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့် နှင့် သူ့ဘဝလေးနှင့် အေးချမ်းနေတတ်သည်။ ။

အသက်ရှစ်ဆယ်နား ကပ်နေသော်လည်း ဘွားသဉ္ဇာမျိုးမှာ သူငယ်မပြန်သေး။ ခါးမကုန် သေး။ မတုန်ချိသေးပေ။ နံနက်စောစောထကာ ဘုရားရှိခိုးပြီး တရားထိုင်တတ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ထင်ပါသည် ။ သူငယ်ပြန်ခြင်းမရှိဘဲ
ကျန်းမာရွှင်လန်းလျက်ရှိသည် ။ အသက် ရှစ်ဆယ်အရွယ်တူ၍ မထင်ရ
ပေ။

ကျန်အချိန်များ တွင် တော့ မာလီနှင့်ဖြစ်စေ၊
အိမ်ဖော်မိန်းကလေးများ နှင့်ဖြစ်စေ စကားပြော နေတတ်သည် ။ ယခု
နွေတမန် ရောက် လာပြီဆိုတော့ နွေတမန်နှင့် စကားပြောသည် ။

ဘွားသဉ္ဇာမျိုးသည် ချစ်ခင်ဖွယ်ရာကောင်းသော
အဘွားကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ လူငယ်များ နှင့်လည်း ...
အထိုက်အလျောက် နေတတ်ထိုင်တတ်သည် ။

ဘွားသဉ္ဇာမျိုးအတွက် သိုးမွေးခြံစောင်တစ်ထည်ကို နွေတမန် စထိုး
ပေးရင်း ဤအိမ်သား များ အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည် ။

ထိုစဉ် ...

"မမ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား"

မာန်က လှေကားတစ်ဝက်မှာ ပင် နွေတမန်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်
။

"ဘွားဘွား ... စောစောကပဲ တရေးပြန်နှပ်တယ်၊ အန်ကယ်လ်နဲ့ အ
န်တီကတော့ ရုံးသွား ကြပြီပေါ့၊ မင်း ဘာစားမလဲ"

"ဘာရှိသလဲ"

"ပေါင်မုန့်နဲ့ ကော်ဖီ"

"အဲဒါပဲ စားတော့မယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ .. မီးကင်ပြီးမှ ထောပတ်သုတ်
ပေးနော်"

"ကောင်းပြီ"

နွေတမန် ထိုးလက်စ သိုးမွေးကို ခြင်းတောင်းလေးထဲ အသာပြန်ထည့်ထားလိုက်ပြီး ထမင်း စားခန်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ မာန်က နောက်မှ ကပ်လိုက် လာပြီး ...

"မမ ဒီကို ရောက်တာ ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲ"

"နှစ်ရက်"

"အလည်ပဲလား"

နွေတမန် အံ့သြသွားသည်။ ။

မာန်သည် သူ၏ အကြောင်း ဘာမှ သိသေးပုံ မရချေ။

"မင်းက မိသားစုရဲ့ ကိစ္စကို ဘာမှ သိပုံ မရဘူးထင်တယ်"

"ကိုယ့်မိသားစုအကြောင်းတော့ ကိုယ်သိတာပေါ့၊ မသိသေးတာ မမ အကြောင်း ..."

နွေတမန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

ပေါင်မုန့်ကို မီးကင်ထောပတ်သုတ်ပေးရင်း မာန်အား မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ ။

ဤကလေး အသက်က မငယ်တော့ ... နှစ်ဆယ်တော့ရှိမည်။

လူကောင်က ထွားကျိုင်းမှုရှိပြီး မျက်နှာလေးက နုနေးသည်။ ။ သောကထားတတ်ပုံ မရ သဖြင့် ရင့်ကျက်သော အသွင်ကို မဆောင်ပေ။

"ဘာကြည့်တာလဲ ကျွန်တော် မေးတာ ဖြေလေ"

"ဘာဖြေရမှာ လဲ"

"မမရုပ်က မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ရုပ်ပါ"

"ဒါပေမဲ့ ထုံထိုင်းတယ်လို့ ... လူကြီးမင်းက ကျွန်မကို ဆိုလိုချင်တာလား"

"မဟုတ်ဘူး မသိဟန်ဆောင်နေတတ်တယ်လို့ ပြောချင်တာ"

ကော်ဖီဖျော်ပေးရင်း နွေတမန်က ...

"သိချင်ရင် ဘွားဘွားကို မေးကြည့်ပေါ့"

"ဈေးကိုင်လိုက်တာဗျာ"

မာန်က ပေါင်မုန့်စားရင်း ငြိမ်သက်သွားသည်။ ။ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေပုံရသည်။ ။

နွေတမန်က ...

"ကိုင်း .. အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်၊ တို့ သိုးမွေးဆက်ထိုးလိုက်ဦးမယ်"

"နေစမ်းပါဦး ... ခင်ဗျားနဲ့ ကိုကိုက ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ"

"တို့ ကို ခင်ဗျားလို့ မသုံးနဲ့ "

မာန်က ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ ။

"မင်းဟာ တို့ ထက် ငါးနှစ်ကျော် ငယ်တယ်၊ ခင်ဗျားလို့ သုံးရင် မင်းရိုင်းစိုင်းတဲ့ ကလေး ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့"

"ကျွန်တော် ကလေး မဟုတ်ဘူး "

"တို့ အတွက်တော့ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ လူမှန်သမျှ ကလေးပဲ"

"ကြီးတော် စကားလွှဲမပစ်ပါနဲ့ ၊ ခင်ဗျားကြီးနဲ့ ကိုကို ဘယ်တုန်းက

သိကြတာလဲ"

"ဘယ်တုန်းကမှ မသိဘူး ကောင်ကြီးရဲ့၊ မြင်တောင် မမြင်ဖူးဘူး"

မာန်က နွေတမန်ကို အံ့အားသင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ကောင်ကြီး"

"ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျားကြီးခေါ်ရင် ကောင်ကြီးလို့ ခေါ်မယ်၊ ခင်ဗျား
ခေါ်ရင် ကောင်လေးလို့ ခေါ်မယ်၊ ဒါ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုပဲ"

မာန်စိတ်ထဲ၌ နွေတမန်အား စိတ်ဝင်စားမှုပိုလာသည်။ ။ ဤမိန်းမသ
ည် သာမန်ပေါ့သေးသေး မဟုတ်။

"ဒါဖြင့် မမလို့ ခေါ်ရင်ရော"

"မာန်ပဲပေါ့ မောင်လေးရယ်"

"မာန်လို့ ခေါ်တာကို ကျေနပ်တယ်၊ မောင်လေးလို့ တော့ မခေါ်နဲ့ ၊
ကျွန်တော် မမရဲ့ မောင်လေး မဖြစ်ချင်ဘူး"

နွေတမန် သံသယဝင်စပြုလာသည်။ ။ ဤကောင်လေးသည် အဆိပ်
ရှိသော မြွေတစ်ကောင် နှင့် တူနေသလား။

"မဖြစ်ချင်ပေမဲ့ ဖြစ်ရမှာ ပဲ"

"ခင်ဗျားတို့ မိန်းမတွေဟာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်"

"ထင်လို့ ပါ"

"ကိုယ်မမြင်ဖူးတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ... လက်ထပ်ဖို့
လက်ခံရဲတယ်ဆိုတာ တော်တော် အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲ"

မာန်၏ စကားလုံးများ သည် ... နွေတမန်၏ အရှိက်သို့ ထိမှန်သွား

သည်။

သို့သော် သူ့အနေဖြင့် အလျှော့ပေး၍ မဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်
မိသဖြင့် အရှုံးမပေးဘဲ ...

"ဒါ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါဘူး၊ လူကြီးမိဘက ကောင်းမယ်ထင်လို့ ရွေး
ချယ်စီစဉ်ပေးခဲ့တာကို ခေါင်းညိတ်ရမှာ လိမ္မာတဲ့ သားသမီးတွေရဲ့ အ
လုပ်ပဲ"

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက သမီးအလိမ္မာကြီးပေါ့"

"ဒါပေါ့"

"အိမ်ထောင်ရေးကို အချစ်မပါဘဲနဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ တည်ဆောက်တတ်
တဲ့ ခင်ဗျားတို့လို မိန်းမ တွေကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးပျက်စီးကြတာတွေ
ဒုနဲ့ ဒေး ဖြစ်နေတာပဲ ဖြစ်မယ်"

"မဆိုင်ဘူးကွ၊ ညှိနှိုင်းလို့ မရကြတဲ့ ပြဿနာရပ်တွေကြောင့် ဖြစ်ပါ
လိမ့်မယ်၊ အိမ်ထောင် ရေးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေဟာ အများကြီးရှိပါတယ်
၊ ကိုင်း ... မင်းပြောစရာစကား ကုန်ပြီလား၊ ကုန်ရင် ... တို့ သွားတော့မ
ယ်"

"နေဦး"

"ဘာလဲကွ မင်းဟာ တော်တော်ရှည်တဲ့ ကောင်လေးပဲ"

"ခင်ဗျား ဒီမှာ အမြဲနေမှာ လား"

"အစကတော့ နေမလို့ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့စဉ်းစားရဦးမယ်"

နွေတမန်က ထရပ်ပြီး ထွက်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

မာန်၏ မျက်လုံးများ ၌ ထူးကဲသော အရောင်တစ်မျိုး ရှိနေသည် ဟု သူမ သိစိတ်က အလို အလျောက် သိနေ၏။

ထို့ကြောင့်...

"မင်းရှိနေတဲ့ အတွက်ကြောင့်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နွေတမန်သည် မာန်အားကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်

။

မာန်၏ ရယ်သံသည် သူ၏ နောက်ကျောမှ ကပ်ငြိလိုက်ပါလာသေးသည် ။
